ရွှေဘော်စာပေ

မယ်ခိုင်

လပြည့်ည

(အာဆုစ်လဲ့ဆွင်းဝတ္ထုတိုစဉ်)

နူးညံ့တဲ့ သူ့လက်ကို
မလွတ်ချင်ခဲ့တဲ့ အချိန်
အရောင်မျိုးစုံ ယှက်သန်းနေတဲ့
သူမျက်ဝန်းရဲ့ ဘာသာစကားကို
မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အချိန်
နက်ရှိုင်းလွန်းတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို
ပြက်ရယ်ပြုနိုင်ခဲ့တဲ့ အချိန်
အပြုံးတွေ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေတဲ့
သူ့စကားသံချို့ချို့တွေကို
တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးမိခဲ့တဲ့ အချိန် ...။
အချစ်ကို အကျဉ်းချဖန်များ တော့
အချစ်ရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်ရတဲ့ ...ငါက
နောင်တတွေ ရင်မှာ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်...
ခုနေ
သူမျက်ဝန်းလေးကို
တစ်ခါလောက် ပြန်မြင်ခွင့်ရလျှင်...

သူ့ရယ်သံလေးကို

တစ်ကြိမ်လောက် ပြန်ကြားခွင့်ရလျှင်...

အချစ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို...ငါ...

* * *

အခန်း (၁)

ညအမှောင်ထုသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ချည်းနင်းဝင်ရောက်လာသောအခါ ပုရစ်အော်သံလေးများ သည် ကျွတ်စီကျွတ်စီ ထွက်ပေါ် လာလေသည် ။ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံကိုလည်း ကြိုကြားကြိုကြားကြားနေရသောကြောင့် တိတ်ဆိတ်သော ညချမ်းသည် လှပမှုများ ပျောက်ဆုံးပြီး ကြောက်မက်ဖွယ် အတိ ဖြစ်နေသည် မှာ အမှန်ပါ။

အိပ်သင့်ပြီဆိုတာ သိနေ၍ မျက်လုံးကို အတင်းဖိပိတ်နေသော်လည်း အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုး သံကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်ရပြန်သည် ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခမပေးချင်တော့၍ ကြိတ်မှိတ်ထားရသော မျက်စိကို လွတ်လပ်ခွင့်ပြုလိုက်ရပြန်သည် ။

သို့သော် အမှောင်ထုကိုအားပြုပြီး ကြည့်ရဖန်များ လာသောအခါ သေးသောပစ္စည်းများကို ခပ်ကြီးကြီး မြင်လာရပြီး ကြီးသောပစ္စည်းများကို ဧရာမကြီးဟု မြင်လာသည် ။ ငြိမ်သက်နေသော အရာဝတ္ထုများ သည် ကိုယ့်ဆီပြေးလာသလို ခံစားရ၍ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းပင် မွန်းကျပ် လာသလို ခံစားရ၏။

ထိတ်လန့်နေသောစိတ်တို့ သည် တဖြည်းဖြည်း ချောက်ချားစပြုလာလေသည် ။ တစ်နေရာ ရာမှ တစ်ခုခုထွက်လာတော့မလို ခံစားရ၏။ ထို့ကြောင့် ခြေရင်းမှ စောင်တစ်ထည်ကို ခြေဖြင့် တော့ကာ ဆွဲယူလိုက်သည် ။ ချွေးပြန်သည် ထိ တင်းနေအောင် ခေါင်းမြီးခြုံထားသော်လည်း

နီးလိုက်ဝေးလိုက်ဖြစ်နေသော အရာဝတ္ထုများက လွင့်ပျောက်မသွားပေ။

“ငါ... မျက်စိကြောင်နေတာများ လား”

ဟု တွေးမိပြီး အိပ်မပျော်သောစိတ်ကို အမိန့်မပေးတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထကာ မီးခလုတ်ကို စမ်းတဝါးဝါးဖွင့်သည် ။ ဖျတ်ခနဲလင်းသွားသော မီးရောင်ကြောင့် မျက်စိသည် ကျိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရ၍ တဒင်္ဂမျှတော့ မျက်စိကို မှိတ်ပစ်လိုက်ရသည် ။

ပြီးနောက် အလင်းရောင်နှင့် ကျင့်သားရအောင် လေ့ကျင့်ပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း မျက်စိကို ပြန်ဖွင့်သည် ။

ထိုအခါမှ နီးလိုက်ဝေးလိုက်၊ ကြီးလိုက် သေးလိုက် အရာများ မျက်လှည့်ပြသလို ပျောက်ဆုံးသွားရလေသည် ။

အိပ်၍ မပျော်သောကြောင့် စာအုပ်ဖတ်ရန် စဉ်းစားမိပြီး စားပွဲပေါ်ရှိကလေးပုံပြင်စာအုပ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြန်သည် ။

ရာသီဥတုက အေးသောကြောင့် စောင်နှင့် လက်လွတ်သွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အအေး ဓာတ်က စိမ့်ခနဲ စီးဝင်လာပြန်သည် ။

“အေးလိုက်တာကွာ...လူပ်တောင်မလူပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒီတောလမ်းခရီးကို ငါဘယ် လိုရှေ့ဆက်မလဲ”

ဟု ညည်းညူမိပြန်၏။

သို့သော် သူသည် ဘယ်အရာကိုမှ လွယ်လွယ်အရှုံးမပေးတတ်သူမို့ ရာသီဥတုကို အနိုင်တုက စောင်ခြုံထဲမှ အားယူထလေသည် ။

စုစုပေါင်း ခြုံထားသည့် စောင်ကလေးသည် ချမ်းလာလိုက် ဆွဲခြုံလိုက်နှင့် မို့ စောင်က ကိုယ်ပေါ်တွင် အစီအစဉ်သိပ်မကျပေ။

စောင်နွမ်းနွမ်းလေးများက သူ့ကိုယ်ပေါ် အမှိုက်ပုံအငယ်စား လေး ဖြစ်နေသည် မှာ အမှန်ပါ။

“ရိုးရာပုံပြင် ဆိုပါလား...”

ကလေးစာအုပ်တွေ မဖတ်တာကြာပြီဖြစ်၍ သူပြုံးမိသည် ။ ပုံပြင်စာအုပ်လေးတွေကို မြင်ရပြန်တော့ ရန်ကုန်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဘွားအေကိုတော့ သတိရမိသား...

“အဘွား...နေရောကောင်းရဲ့ လား။ ကောင်းမှာ ပါ...သူ့ဘေးမှာ ပြုစုမယ့်လူတွေ အများကြီး ပဲ”

စီးပွားရေးသမား မိဘနှစ်ပါးကြားတွင် အထီးကျန်ရသော သူ့အတွက် ဘွားအေကသာ သူငယ်ချင်း၊ ဘွားအေကသာ မိဘဖြစ်၍ ရောက်လေရာအရပ်တွင် ဘွားအေကိုသာ အမြဲသတိရနေမိသည် ။

နာရီကို ကြည့်မိတော့ ညရှစ်နာရီကျော်မျှသာ ရှိသေးသည် ။ သူ အံ့ဩသွားလေ၏။ ရန်ကုန်မှာ ဆိုလျှင် ရှစ်နာရီဆိုပါက လည်ပတ်လို့ကောင်းနေဆဲ ဖြစ်၏။

အိပ်မပျော်၍ ညတာရှည်လွန်းသည် ဟု စိတ်ထဲတွေးနေမိသည် ။ ယခုတော့ မိုးချုပ်စအချိန်ဆို ပါလား...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘာလို့ မိုးက အဲဒီလောက်ထိ အချုပ်မြန်ရတာလဲ။ တကယ်မိုးချုပ် တာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ အဘွားပြောပြတဲ့ ပုံပြင်တွေထဲကလို စုန်းတွေ၊ နတ်တွေ ပြုစားထားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

မယုံသင်္ကာစိတ်ကြောင့် ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည် ။ တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်းပင် ဝှီးခနဲ ခတ်သွားတဲ့ လေအေးကြောင့် အရိုးထဲထိ စိမ့်အေးသွားလေသည် ။

ဘုရား...ဘုရား...တကယ်ကြီးပါလား။ တကယ်ကြီး မှောင်မိုက်နေပါလား။ မှောင်မိုက်ရုံတင် မက တိတ်ဆိတ်၍ ပါနေသည် ။ အချို့တဲအိမ်လေးများ တွင် မှုန်ပျပျအလင်းရောင်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအလင်းရောင်သည် ငြိမ်သက်မနေသောကြောင့် လျှပ်စစ်မီးမဟုတ်ဘဲ ထင်းမီးဖြစ်လိမ့်မည် ဟု သူ ခန့်မှန်းမိလေသည် ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...ညရှစ်နာရီလေးနဲ့ အားလုံး အိပ်ကြပြီလား။

ရန်ကုန်မှာ ဆို ဖေဖေက ဒင်နာရှိပါက ခုချိန်ထိ အိမ်ပြန်ရောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ အဘွား ဆိုလည်း စိပ်ပုတီးလေးတစ်ကုံးဖြင့် ခြံထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်နေလိမ့်မည်။ မေမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ညဆယ်နာရီမထိုးမချင်း သူ့စိန်တွေနဲ့ ပဲ စကားပြောနေပါလိမ့်မည်။

အတူနေတော့ မသိသာပေမယ့် ခုလိုဝေးနေပြန်တော့လည်း မိသားစုကိုလွမ်းမိသားပင်...

ရာသီဥတုက အေးနဲ့ ခုနေချိန် ကော်ဖီပူပူသေး သောက်လိုက်ရရင် အကောင်းသား။ ဟိုတယ်တို့ ၊ တည်းခိုခန်းတို့ မှာ ဆိုလျှင် ဝန်ထမ်းများကို အားမနာတမ်းအကူအညီတောင်းလျှင် ကော်ဖီတစ်ခွက်က အလွယ်တကူရနိုင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း ယခုတော့ လမ်းခုလတ် ယာယီတဲအိမ်မှာမို့ အိမ်ရှင်များ ထံ တောင်းရအခက်သားပင်။

လူခြေလည်း တိတ်နေပြီမို့ အိမ်သားအားလုံး အိပ်နေကြပြီဟု လည်း ထင်သည် ။ ထို့ကြောင့် ပင် တောင့်တနေသော ကော်ဖီကို မေ့ပျောက်နိုင်ရန် ရိုးရာပုံပြင်စာအုပ်ကိုသာ ဆွဲယူပြီး ဖတ်လိုက်သည် ။

ကလေးဖတ်စရာစာအုပ်မို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် အပျင်းတော့ပြေသားပင်။ ပြီးစရာစာကြောင်း လေးများ ပါသလို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်လေးများ လည်း ပါ၏။ ကလေးတွေ နားလည် လွယ်စေရန် ရိုးရှင်း

သောစကားလုံးများကို အသုံးပြုထားသည့် အတွက် အပျင်းပြေစေသည်မှာ အမှန်ပါ။ စုန်းမကြီး၏ တန်ခိုးအရှိန်အဝါမှာ လည်း အံ့သြမိစရာကောင်းလှသည် ။ သူမကြားဖူးသော စုန်းအမျိုးမျိုးကိုလည်း ဖတ်ရှုရသည် ။

သူငယ်စဉ်က အဘွားပြောပြသည့်ပုံပြင်ထဲမှ စုန်းမလိုဝေဖာတွေ၊ ချောကလက်တွေ မစားသည့် စုန်းအမျိုးမျိုးပါ ဝင်နေသည် ။ ချေးစားစုန်းလို ဟာသဆန်ဆန်ရေးထားပြီး တိမ်ညွှန့်စားသောစုန်းကို ဘယာနကဆန်ဆန်ရေးထားလေသည် ။

ပြီးနောက် ဒလိမ့်တုံးစုန်း၊ အပျိုစုန်း၊ ဝမ်းတွင်းစုန်း၊ စုန်းမီးလုံး... အစရှိသဖြင့် စုန်းအမျိုး မျိုးကို ဓာတ်ခွဲပြထားသဖြင့် သူပြုံးမိလေသည် ။ စာရေးသူကိုလည်း ချီးကျူးမိသည် ။ သူမို့သာ တွေးလည်း တွေးနိုင်သည်ဟု ...။

ကလေးဖတ်စရာစာအုပ်မို့ လူကြီးဖြစ်သောသူက နှစ်နာရီမျှဖတ်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ဤသည် မရွေး တစ်လုံးမကျန်အောင် ပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်၏။

ဆယ်နာရီဆိုသောအချိန်သည် သူ့အတွက် စောနေပြန်သေးသည် ။ ရန်ကုန်နေအိမ်မှာ ဆိုပါက ဆယ့်နှစ်နာရီ၊ တစ်နာရီမှ အိပ်ရာဝင်လေ့ရှိသည် ။ သူမျက်လုံးသည် အချိန်ကို ကောင်းစွာသိနေပြီ ဖြစ်၏။ ခရီးပန်းလာတယ် ဆိုသော်ငြား အလေ့အကျင့်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပေ။

ချမ်းလွန်းတာမှန်သော်လည်း စောင်ခြုံထဲ ဝင်ခွေနေပြန်လျှင်လည်း အညောင်းမိသည် ။

အင်္ကျီထူထူဝတ်ပြီး လမ်းထွက်လျှောက်ရအောင်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လျှပ်စစ်မီး ရောင်က လုံလုံလောက်လောက် မရှိချေ။

ထိုထက်ဆိုးသည် က နှင်းရည်ကျသံ တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ပုရစ်အော်သံမှ လွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင် သည် အထူးတိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သူသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို နှစ်သက်လှသူ မဟုတ်ပေ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် စိတ်ကို ချောက်ချားစေသောကြောင့် သူ မကြိုက်ပေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ခင်ပုပ်ငှက်အော်သံကိုလည်း အတိုင်းသားကြား နေရသည် ။ အဘွား ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်တွေအရဆိုပါက ခင်ပုပ်ငှက်အနောက်ရပ်တွင် အော်လျှင် အရှေ့အရပ်၌ အပျိုတစ်ဦး က လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရပြီ ဖြစ်၏။

“ဒေါက် ...ဒေါက်...”

တံခါးခေါက်သံသည် ညအမှောင်ထုကို အန်တုု၍ ထွက်ပေါ်လာသည် ။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ...အစ်ကို အိပ်မပျော်လို့ လား... မီးဖွင့်ထားတာတွေ့လို့ ပါ”

သူ ကားအော်ဒါပွားခဲ့သော ကားဒရိုင်ဘာလေး၏ အသံဖြစ်သည် ။ ထိုကားဆရာလေး၏ နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပင်။ တိုင်းရင်းသားနာမည် ဖြစ်၏။

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ မျက်စိကြောင်နေတာနဲ့ ပဲ...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုးထားသော တံခါးချက်ကို ဖွင့်လိုက်သည် ။

“အိပ်မပျော်ရင်... လာလေ...အစ်ကို...မီးလှုံရင်းခေါပုတ်ကင်စားကြတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ”

သူ ကျေနပ်သွားသည် ။ သူ့အဖြစ်က ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသည့် အခြေအနေ...

“ထိုင်...အစ်ကို”

ဟု ဆိုသဖြင့် သူက မီးလင်းဖိုဘေးရှိ ဂုန်နီအိတ်ပေါ်ထိုင်ချ လိုက်လေသည် ။ ဆိုဖာခုံမဟုတ်၍ ကြမ်းရှရှနိုင်သော်လည်း နွေးထွေးလှသည် ။

“ကောက်ရိုးတွေပါဗျာ...အထဲမှာ ကောက်ရိုးသွတ်ထားတာပါ၊ စိတ်ချလက်ချ ထိုင်ပါ”

“ကောက်ရိုးဆိုတာက စပါးကိုင်းခြောက်ကို ပြောတာမဟုတ်လား”

သူ့အမေးကို နှုတ်ဖြင့်မဖြေဘဲ အပြုံးဖြင့်သာ ဖြေလေသည် ။ သူ ရှက်မိ၏။ သူက အဲဒီ လောက်တောင်ဗဟု သုတနည်းတဲ့ လူလား။

“ဘကြီး...ဒါက ကျွန်တော့်ဧည့်သည် လေ”

ကားဆရာလေးက သူ့အား မီးဖိုဘေး ငုတ်တုတ်ထိုင်မှ ိုင်နေသော အဘိုးအိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေး သည် ။

အဘိုးအိုက သူ့ထံလှမ်းမကြည့်ဘဲ ခေါပုတ်ဆိုသော ကောက်ညှင်းအဝိုင်းပြားကို တုတ်တစ် ချောင်းဖြင့်ထိုးပြီး မီးကျီးခဲအနီးတွင် အပူခံနေသည် ။

“ဘယ်သွားကြမလို့ လဲ”

“ပူတာအို...မချမ်းဘော...ရေခဲတောင်...အစရှိသဖြင့် ခရီးတွေစုံအောင် သွားမယ်တဲ့ ဗျာ”

သူဆိုခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ကားဆရာလေးက အဘိုးအိုထံ တစ်ဆင့်

ဖောက်သည် ချလေသည် ။

ထိုအခါမှ အဘိုးအိုက သူ့ထံတစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

သူမှာ ပြုံးပြရမလို...အရိုအသေပေးရမလို ယောင်နန ဖြစ်သွားလေသည် ။

ညနေခင်းက သူ ထိုအိမ်ထဲဝင်လာသောအခါ သူကပြုံးပြနှုတ်ဆက်သည် ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်ခဲ့သည့် အဘိုးအိုမို့ သူကလည်း ထပ်ပြီး ကြောင်တောင်တောင် မဖြစ်စေရန် အပြုံးကို ချွေတာမိ လေသည် ။

“သွားရောသွားနိုင်ပါ့မလား...ရေခဲတောင်ဆိုတာက ပြောတော့သာ အလွယ်လေး...သွားဖို့ အတော်မလွယ်ဘူး”

သူ့ကို အထင်သေးရန်ကောဟု တွေးမိပြီး အဘိုးအိုကို ဒေါသဖြစ်သွားမိသည် ။ ထိုအဘိုးအို နေရာမှာ သာ အိမ်မှ အဘွားဆိုပါက ရန်တွေ့မိမှာ မလွဲပင်။

သို့သော် အရိပ်ခိုရသော အိမ်ရှင်ဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း...မြန်မာစကားကို ပီပီသသ မပြောနိုင်သော တိုင်းရင်းသားကြီးဖြစ်နေတာကတစ်ကြောင်း...အစရှိသဖြင့် နှစ်ကြောင်းပေါင်းကာ သည်းခံ လိုက်လေသည် ။

“သွားနိုင်တာ မသွားနိုင်တာ ခရီးသည် အပိုင်းပေါ့...ကျွန်တော်က ကားသမားလေ...ကားခရ ရင် ပို့ရမှာ ပဲ”

ကားဆရာလေးစကားက အမှားမရှိသော်လည်း အခံရတော့ အခက် သားပင်။

မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ဘင်ကားတစ်စီးကို တစ်ပတ်အပြတ်ငှားခဲ့ခြင်းဖြစ် သည် ။ ပူတာအိုသို့ လေယာဉ်ခရီးနဲ့ ဆိုပါက အဆင်ပြေချောမွေ့နိုင်

သော်လည်း သူလိုချင်သည် က အဆင်ပြေမှုမဟုတ်ဘဲ ဒေသန္တရခရီးအ တွေ့အကြုံ ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်ကိုပယ်ပြီး ကားကို ရွေးချ ယ်ခဲ့သည် မှာ ယနေ့ဆို လမ်းခရီး၌ တစ်ညအိပ်လိုက်ရပြီ ဖြစ်၏။

တံတားကျိုးနေ၍ ခရီးဆက်မရဘဲ တန့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ ရော က်သောနေရာကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပင်။ ရှဝါးရွာ ဖြစ်၏။ နာမည်က လည်း ဆန်းသလို လူတွေကလည်း ဆန်း၏။ ရိုးရာဝတ်စုံတွေဝတ်ပြီး ကိုယ်ပေါ်တွင် စောင်ထူကြီးတွေ ခြုံကြလေသည် ။ ပြီးနောက် မေးလိုက် လျှင် လည်း အဖြေစကားက ထွက်မလာပေ။ မသိကျိုးနွံပြုနေကြ၍ သူ့ရ င်ထဲ ဆက်ဆံရေးကျဲသည့် ရွာဟု ကမ္ဘည်းထိုးထားမိသည် ။

“ရော့...စားလိုက်...ဆာလောက်ရောပေါ့”

အဘိုးအိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခေါပုတ်ကင်ကို သူ့ထံလှမ်းပေးသ ည် ။ သူငြင်းဖို့ ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် ကားဆရာက မငြင်းဖို့ မျက်နှာ ကဲပြသဖြင့် သူက တရိုတသေ လှမ်းယူသည် ။

“ကျေးကျူးကမ္ဘာဆိုင်ရော”

ကားဆရာသင်ထားပေးသည့် အတိုင်းပင် ကချင်ဘာသာဖြင့် ကျေး ဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ခေါပုတ်ကို လှမ်းယူကာ စားလိုက်သည် ။

အမှန်က သူသည် ကောက်ညှင်းကို စားလေ့စားထ မရှိပေ။ သို့သော် မြစ်ကြီးနားမြို့ပေါ်၌ သုံး ရက်မျှ စနည်းနာခဲ့လေသောအခါ ထိုဒေသ၏ အစားစာသည် သူနှင့် စိမ်းမနေတော့ချေ။

“ရော့...ဒါနဲ့ တို့ စား၊ တောင်ယာက ခရမ်းချဉ်သီးတွေကို အစိမ်း ထောင်းထားတာ”

အဘိုးအိုက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဝါးခွက်ကို သူ့ထံ တွန်းပို့လေသည် ။

သူက ပူနွေးသော ခေါပုတ်ကို ဖဲ့ကာ ထိုခရမ်းချဉ်သီးထောင်းနှင့် တို့ စား လိုက်သည် ။

မီးတင်းနေသော ခေါပုတ်မီးကင်နှင့် တောင်ယာခရမ်းချဉ်သီးထောင်းက ပါးစပ်ထဲ အရသာတွေ့လှသည် ။

မြို့မစ္စျေးထဲ၌ ကချင်မကြီးတစ်ဦးက တောင်ယာခရမ်းချဉ်ဟု ရောင်း နေသဖြင့် သူ စပ်စုခဲ့ရာ ဆီးသီးအရွယ် ခရမ်းချဉ်အခိုင်လိုက်ကို သူတွေ့ ခဲ့ရ၏။ တအံ့တသြပင် ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း လုပ်ခဲ့မိသည် ။ ထိုအချိန်က ထို ခရမ်းချဉ်သီးသည် ခုလောက်ထိ အရသာရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“တော်တော်ကောင်းတာပဲနော်”

ဟု သူက ဆိုသောအခါ ကားဆရာက သူ့ကို ပြုံးပြီးကြည့်သည် ။

“တိုင်းရင်းသားတွေက ငရုတ်သီးထောင်းတော့ နိုင်တယ်ဗျ။ ကော က်သစ်စားပွဲနဲ့ အစ်ကို မကြုံလို့ ပါ။ ကြုံများ ကြုံရင် အဲဒီစားပွဲကို အစ် ကို မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“အဲဒီပွဲက ဘယ်တော့လုပ်တာလဲ”

“ကောက်သစ်ပေါ်ချိန်ပေါ့...အစ်ကိုရ”

“ကောက်သစ်က ဘယ်အချိန်ပေါ်တာလဲ”

“အင်္ဂလိပ်လိုဆို...ဆယ်လပိုင်းကုန်ခါနီးပေါ့ဗျာ...အခုက တစ်လပိုင်းတောင် ကုန်တော့မယ် ဆိုတော့ ပွဲပြီးပြီးပေါ့”

“အေးဗျာ...နောက်တော့ ကောက်သစ်ပွဲအမီ အလည်လာပါ့မယ်”

ဟု သူကဆိုပြီး အေးစက်နေသော လက်ကို မီးကင်မိပြန်သည် ။ ရာ

သဦတုက အေးလွန်းတာ ကြောင့် မီးဖိုဘေးထိုင်နေသော်ငြား ပူတယ်ဟု မခံစားရပါ။

“မင်း...ကြည့်ရတာ အအေးခံနိုင်ပုံမရဘူး”

အဘိုးအိုက ဆိုသည် ။ ဒါက သူ့အတွက် ပထမဆုံးစကားမို့ နှုတ်ဆက်ခြင်းများ လားဟု တွေးမိပြန်၏။

“ဒီဇင်ဘာနဲ့ ဇန်နဝါရီတော့ မလာပါနဲ့ ”

ဘာလို့ လဲ...ဘာကြောင့် အဲဒီလို ပြောရတာလဲ...

သူဟာသူ လာချင်တဲ့ အချိန်လာမှာ ပေါ့။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်နေရတာလဲ။ မွေးထားတဲ့ မိဘနဲ့ ထိန်းကျောင်းခဲ့တဲ့ ဘွားအေတောင် သူ့ကို မချုပ်ချယ်နိုင်မှ တော့ ထိုအဘိုးအို့ရဲ့ စကားက သူ့အတွက် ဘယ်လိုအရာရောက်နိုင်မှာ မို့လဲ...

“ဟုတ်တယ်...အစ်ကို...သိပ်အေးတယ်၊ ဘကြီးက အစ်ကို့ကို စေတနာထားလို့ ပြောတာပဲ”

ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်သွားလေသည် ။ ဒါက စေတနာစကားတဲ့ လား။ အံ့မှုင်းနေသော သူ့စိတ်တွေ ပြန်လည်လင်းကျင်းသွားသလို ခံစားရ၏။ အဓိန့်သံဆန်ဆန်ပြောသောစကားမို့ မကျေနပ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“ဘယ်လောက်အေးနိုင်မှာ မို့လဲဗျာ...ရပါတယ်။ ဒေသခံတွေလည်း လူ...ကျွန်တော်လည်း လူပဲ။ သူတို့ တွေတောင် နေနိုင်မှ တော့ ကျွန်တော်လည်း နေနိုင်ရမှာ ပေါ့...မနေနိုင်လည်း ကြိုးစားနေထိုင် ရမှာ ပဲ”

သူ့စကားက ပြတ်သားလှသဖြင့် အဘိုးအို၏ နှုတ်ခမ်းများ သည် ပြုံးယောင်သန်းလာသည် ။ ထိုအခါမှ စကားဝိုင်းလေးက သက်ဝင်လာသလို ခံစားရ၏။

“ရော့...”

အဘိုးအိုသည် ဝါးကျည်တောက်အငယ်လေးကို သူ့ထံပေးလာပြန်၏ ။ ကားဆရာက သောက်လိုက်ဟု အဓိပ္ပာယ်မျိုးပြသဖြင့် သူက မေးမြန်းစူးစမ်းမနေဘဲ သောက်ပစ်လိုက်၏။

လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူခနဲ စီးမျောသွားလေသည် ။

“မီးတောက်အရက်ဗျ...တော်သင့်ရုံသောက်တော့ အချမ်းသက်သာတာပေါ့ဗျာ...ဘကြီးက အစ်ကို့ကို ခင်လို့ တိုက်တာနော်...သောက်ရခဲတယ်ဗျ”

ခင်လို့ ဆိုပါလား...

ထိုစကားကြားရသောအခါ လေးပင်နေသော သူနှုတ်ခမ်းများက သွက်လက်လာသလို ခံစားရသည် ။

ရောက်စတုန်းကတော့ ဒီလို ကန့်လန့်လန့်လူတွေနဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလားဟု စိတ်ထဲထင့်နေမိ သည် ။ ခုလို မီးပုံဘေးဝိုင်းဖွဲ့လိုက်တော့လည်း ဆက်ဆံရေးက ထင်သလောက် မခက်ခဲလှပေ။

“ကောင်းတယ်ဗျာ...ဒါကို ဆန်နဲ့ ချက်တာလား”

“ကောက်ညှင်းနဲ့ ဗျ...ကောက်သစ်နဲ့ ချက်တော့ အနံ့ပါကောင်းတာပေါ့ဗျာ... ကဲ... ကျွန်တော် တော့ အရှိန်အတော်တက်နေပြီဗျ... မနက်ဖြန် ကားမောင်းရဦးမှာ နဲ့ အိပ်တော့မယ်ဗို့”

ကားဆရာသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကောက်ရိုးအဆာသွတ် ဂုန်နီအိတ်ကြီးပေါ် ခွေလှဲသွားလေ သည် ။

ထို့ကြောင့် မီးဖိုဘေး အဘိုးအိုနှင့် သူသာ ငုတ်တုတ်ကျန်ရစ်လေသ

ည် ။

ပေါင်းကူးတံတားလေး ပြိုလဲသွားပြီမို့ သူတို့ အကြား စကားသံတို့ ဆိတ်သုဉ်းသွားလေသည် ။

အဘိုးအိုကို အကဲခတ်လိုက်တော့လည်း သူ့ကို ဘာစကားမှ ပြောစရာရှိပုံမပေါ်ချေ။ ခေါပုတ်ကိုသာ အေးအေးလူလူ ကင်လိုက် စားလိုက် လုပ်နေ၏။

အဘိုးအိုက သူ့ကိုပြောစရာစကားမရှိသော်လည်း သူမှာ တော့ မေးခွန်းတွေ အပုံလိုက်ရှိနေပေ သည် ။ တည်နေရာ၊ ဒေသ၊ ရာသီဥတု၊ လူမျိုး ၊ ယဉ်ကျေးမှုတွေ စုံစိနေလေသည် ။

“မနက်ရောက်ရင်တော့ တံတားက ပြန်ကောင်းသွားမှာ ပါနော် ဘကြီး”

“ပြင်တဲ့ လူတွေလာရင်တော့ ကောင်းရင် ကောင်းမှာ ပေါ့”

“ပြင်တဲ့ လူတွေ...ဟုတ်လား...သူတို့ က စည်ပင်ဝန်ထမ်းတွေလား”

“စည်ပင်...မပင်တော့ မသိဘူး... သူတို့ က ကုန်တင်ကားကြီးတွေ မောင်းတာပဲ၊ တစ်ခါလာရင် ကားကနှစ်စီး သုံးစီးဆိုတော့ ဝိုင်းပြင်တော့ ကောင်းသွားတာပဲ။ တစ်ပတ်တော့ ခံမှာ ပေါ့...ပြီးရင်ဒုံရင်းပဲ”

“ပူတာအိုကိုရောက်ဖို့ ဘယ်နှမိုင်လောက်လိုဦးမလဲ”

“မိုင်တော့ ငါ မသိဘူး။ အရင်ကတော့ ငါတို့ အဲဒီရောက်အောင် နှစ်ညအိပ် သုံးရက် လမ်းလျှောက်ရတာပဲ”

“ဩော်...အတော်ဝေးသေးတာပဲ”

“မင်းက ဘယ်ကလဲ ဗမာ”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည် ။ တဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားတော့မှ သူ့ကို နာမည်မသိလို့ ဗမာလို့ ခေါ်လိုက်တာပဲဟု နားလည်လိုက်သည် ။

“ရန်ကုန်ကပါ...ကျွန်တော့်နာမည်က ဘလက်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နာမည်အပြည့်အစုံကတော့ ဘလက်ဟိုးပါ။ တွင်းနက်ကြီးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်”

“ငါက လျက်း...ဒီရွာမှာ တော့ ငါက အသက်အကြီးဆုံးပဲ”

“ဒီရွာက ထူးဆန်းတယ်နော် ဘကြီး...အိမ်ကလည်း ဆယ်လုံးတောင်ရှိပုံမရဘူး”

“အေး...ဟုတ်တယ်...ပူတာနဲ့ ကားလမ်းပေါက်သွားတော့ ကားတွေတအားကြီးလာ တယ်လေ...ကားဖြတ်သွားရင် ဆူတယ်။ အိပ်လို့ မရဘူး...ဒါကြောင့် တောထဲဝင်ကုန်ကြပြီ။ အရင်က တော့ ဒီ့ထက် အိမ်တွေများ ပါတယ်”

အံ့သြရပြန်သည် ။ မြို့ပေါ်များ ဆိုပါက လမ်းမကြီးဘေးနေရာရဖို့ လူတွေက အလုအယက် ငွေ များများ သုံးကြရသည် ။ အခုတော့ ကားသံဆူလို့ တောထဲဝင်သွားကြသည် ဆိုပါလား။

“အိပ်တော့လေ...ခရီးဆက်ရဦးမှာ ပဲ”

“အိပ်မပျော်ပါဘူး ဘကြီးရယ်...မပျော်လို့ တောင် အိပ်ရာဘေးကပုံပြင်စာအုပ်ဖတ်ခဲ့သေး တယ်။ ဒီအိမ်မှာ ကလေးရှိသလားဗျ...ဘကြီးရဲ့ မြေးတို့ ဘာတို့ ပေါ့”

“မရှိပါဘူး...အဲဒါ ငါ့သားငယ်ငယ်က ဖတ်တဲ့ စာအုပ်ပါ။ ငါ့အဖော်

ရေးသွားတဲ့ စာအုပ်လေ”

“ဒါဆို ဘကြီးရဲ့ အဖော်က စာရေးဆရာပေါ့”

သူနည်းနည်းအထင်ကြီးချင်လာသည် ။

ဘကြီးရဲ့ စကားက ကြွားဝါခြင်းအလျှင်းမရှိသော်လည်း ထိုသို့တောသားကြီးရဲ့ အဖော်က စာရေးနိုင်တယ်ဆိုတာမျိုးကို ယုံရခက်ရသည် ။ အဖော်ဆိုတာက မိန်းမကို ပြောတာလား...အခု ဘယ်မှာ လဲ။ သေဆုံးသွားပြီလား...ခရီးထွက်သွားတာလား။

“သူလည်း မင်းလိုဗမာပဲလေ။ ရန်ကုန်မှာ နေတယ်...ငါ့ထက်တောင် သူကအသက်နည်းနည်း ကြီးပါသေးတယ်။ သူက ငါနဲ့ သုံးနှစ်လောက် အတူနေသွားခဲ့တယ်။ အဲဒါ သူရွာမှာ ကြုံရတာတွေကို ရေးသားတာ”

“ဗျာ...ရွာမှာ ကြုံရတာ...ဟုတ်လား”

သူထိတ်လန့်သွားသည် ။

ထိုအဘိုးအိုက သူ့ကို လိမ်ညာနေပုံမရပေ။ မျက်လုံးတွေက ရိုးသားနေ၏။ သူ နားကြားများ လွဲနေရော့သလား။

“ဟာ...မဖြစ်နိုင်တာ ဘကြီးကလည်း ...စာအုပ်ထဲက ရွာကကြီးတယ်ဗျ...ဒီရွာက ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ သိပ်ငယ်လွန်းတယ်။

“ငါ...ငယ်ငယ်ကတော့ ဒီရွာက အိမ်ခြေသုံးဆယ်လောက်ရှိတယ်ကွဲ့ ...လူလည်း များ တယ်၊ တောထဲဝင်ကုန်ကြတယ်လို့ မင်းကို ငါပြောသားပဲ”

“တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီဗျ...ကျွန်တော်ဖတ်ရတဲ့ စာအုပ်က စုန်းတွေနဲ့ ဂမ္ဘီရပညာ တွေအကြောင်း ရေးထားတာဗျ”

“ငါတို့ အိမ်မှာ စာအုပ်က အဲဒီတစ်ခုတည်းရှိတယ်လေ။ ငါမမှားဘူး ...မင်းမှားနေတာ”

ဆက်ငြင်းဖို့ မသင့်တော်တော့ပေ။

သို့သော်မငြင်းသော်ငြား လက်ခံခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။

ဒါကို အဘိုးအိုကလည်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိမ့်မည်။

“စာအုပ်ထဲမှာ မလွန်တောင်အကြောင်းပါတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ပါပါတယ်”

“မနက်ဖြန် ခရီးမဆက်ခင် အချိန်ရမလား”

“ဘာလို့ လဲ”

“အဲဒီမလွန်တောင်ပေါ်ကို မင်းကိုငါ ပို့ပေးမယ်”

အဘိုးအိုက ငါ့စကားမှန်တယ်ဆိုတာ မင်းကို ငါသက်သေပြမယ်ဟု မပြောရုံတမယ် ဆို၏။

သူလည်း စိတ်ဝင်စားလှပါသည် ။

သွားလိုသည် ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ပူတာအို မဟုတ်ပါ။ မချမ်းဘော လည်း မဟုတ်ပါ။ ရေခဲတောင်လည်း မဟုတ်ပါ။ ယဉ်ကျေးမှုကို လေ့ လာရန်နှင့် အပင်တွေကို လေ့လာရန် ဒေသန္တရဗဟု သုတကိုသာ မှီငြမ်း ရန်သာဖြစ်သည် ။

အကယ်၍ သာ လေ့လာခွင့်ရမည်ဆိုပါက ရှဝါးသည် သူ့ခရီးစဉ် စ-ဆုံး ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

*

အခန်း(၂)

နှင်းရည်များ စိုရွှဲနေသော ဆောင်းမနက်ခင်းသည် မြူနှင်းများကြားတွင် အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်ခွဲရခက်လှသည် ။

မြူနှင်းများ ဆိုင်းဝေ့နေသောကြောင့် ရှေ့ကိုက်တစ်ရာမှ မြင်ကွင်းကို ထင်ထင်ရှားရှား မတွေ့နိုင်ပေ။

မြစ်ကြီးနားမှာ ကတည်းက မြူနှင်းသည် သူနှင့် မစိမ်းလှသော်လည်း ရှဝါး၏ မြူနှင်းကတော့ သူ့အတွက် ညကမ္ဘာတစ်ခု ဖန်ဆင်းပေး၏။

“အစ်ကို ဘယ်လဲဗျ...ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ရဦးမယ်လေ”

တောင်တက်ရန် ဝတ်စုံပြည့်နှင့် သူ့အားအိပ်ရာမှ နိုးလာသော ကားဆရာက ဟန့်တားလေသည် ။

“ကျွန်တော်...ခင်ဗျားကို ငှားလာတာ ခရီးနဲ့ မဟုတ်ဘူး ...နေ့ပြတ်နဲ့ ငှားလာတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ခရီးကို ကျွန်တော်ပဲ စီမံမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကားလမ်းက အစိုးမရဘူးပေါ့”

“မရလည်း မသွားဘူးပေါ့ဗျာ...ခင်ဗျားပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဒေသခံတွေနဲ့ လေပေး လေယူတည့်ဖို့ က မလွယ်ဘူးဆို...အခုဘကြီးနဲ့ ကျွန်တော် လေပေးဖြောင့်တုန်းလေး အမြတ် ယူချင်သေးတယ်”

“ဘယ်မှာ သွားလေ့လာမလို့ လဲ”

“မလွန်တောင်ပေါ်တက်မလို့ ”

“မလွန်တောင်...ဟုတ်လား”

သူစကားကြောင့် ကားဆရာလေးမျက်နှာပျက်သွားသည် ။ ဘာကြောင့် လဲ...

“မသွားပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်”

“ဘာလို့ လဲ”

“အဲဒီတောင်က နတ်ကြီးတယ်ဗျ...ရှေးက နတ်ဝှက်ထားတဲ့ ရွာရှိတယ်လို့ လည်း လူပြောများ တယ်”

သူပြုံးသည် ။ ကားဆရာလည်း စာအုပ်ထဲကအကြောင်းအရာတွေနဲ့ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ထင်ပါရဲ့ ။

“စာအုပ်က ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ တော့ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက်ရှိပုံပဲ”

“ဘာစာအုပ်လဲဗျ”

“ခင်ဗျား...ငယ်ငယ်ကဖတ်တဲ့ စုန်းစာအုပ်ပေါ့ဗျာ”

သူလည်း ညတုန်းက ဖတ်ခဲ့သော စုန်းစာအုပ်ကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောခြင်းဖြစ်သော်ငြား ကားဆရာကတော့ ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုသည့် မေးခွန်းမျိုးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လေသည် ။

သူကလည်း အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသောလူကို နှိုးချင်စိတ်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ပင် ကျောပိုးအိတ်ကို စတိုင်ကျကျ ကောက်လွယ်လိုက်သည် ။

ခုနေချိန် လဂျားဆိုသောအဘိုးအို အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပါက သွားရန်

အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

နှင်းထုက ပို၍ သိပ်သည်းလာသည် မို့ အမှောင်ထုလွှမ်းမည်ကို စိုးရိမ်မိပြန်သည် ။ ထို့ကြောင့် မြစ်ကြီးနားမှ ဝယ်လာသော လက်နှိပ်မာတ်မီးကို ခါးကြားခ္ဒ ညစောင့်ဝန်ထမ်းလို စတိုင်ကျကျ ချိတ်ထားမိပြန်သည် ။

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့မယ် အစ်ကိုရာ...စောင့်နေလည်း ထူးမှာမှ မဟုတ်တာ”

“လိုက်ခဲ့တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ဗျာ...ခင်ဗျားက ကချင်စကားလည်း ရ...ဗမာစကား လည်း လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောတတ်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်လေး ပြန်ပြောပါဦး...စိတ်မရှိနဲ့ ဗျာ...ကျွန်တော် မေ့သွားလို့ ပါ”

“ရပါတယ်...ဘရန်ဒီးပါဗျာ...ဘရန်ဒီး...အစ်ကို့နာမည်တော့ ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ ဘလက်ဟိုးဆိုတာကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်။

မြစ်ကြီးနားမြို့တွင်းလည်ပတ်ရန် ကားငှားစီးရာမှ ထိုကားဆရာနှင့် သူ ရင်းနှီးခဲ့ကြပြီး ခုလိုခရီးရှည်ထွက်ရန် ဆက်လက်ငှားရမ်းမိခြင်း ဖြစ်၏။

အပြောအဆို ညက်ညောသော ကားဆရာကြောင့် သွားရေးလာရာ အဆင်ပြေခဲ့သည် ။ ဒရိုင်ဘာဆိုတာထက် ဧည့်လမ်းညွှန်ကောင်းတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။ အထင်က ရနေရာတိုင်းနဲ့ နောက်ခံဇာတ်လမ်းကို သူစိတ်ဝင်စားအောင် ရှင်းလင်းပြောပြနိုင်သည် ။

“ကဲ...အသင့်ဖြစ်ရင် သွားကြစို့ဟေ့”

ဟု ဆိုကာ အဘိုးအိုက အိမ်တံခါးကို ပိတ်လိုက်သောအခါ သူအံ့အား သင့်သွားသည် ။ သော့မခတ်ဘူးလား...ဘာလို့ သော့မခတ်တာလဲ။ အဘိုးအိုက သူ့ပစ္စည်းတွေ ပျောက်ရှမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား...။

“အဘိုး...အိမ်သော့မခတ်ဘူးလား”

“ဘာလို့ ခတ်ရမှာ လဲ...ငါ့အိမ်မှာ ဘာသော့မှ မရှိဘူး”

“ဟာ...မဖြစ်ဘူးဗျ...ကျွန်တော့်ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ် အိမ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

ဟု သူက စိုးရိမ်တကြီး ပြောသောအခါ အဘိုးအိုက သူ့ကိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ထွက်သွားလေ၏။ ပြီးနောက် လမ်းပေါ်တွင် ဆော့ကစားနေသော ကလေးအချို့နှင့် စကားပြော နေလေသည် ။

“ဒီရွာမှာ သူခိုးမရှိဘူး...အစ်ကိုရ...ဘာပစ္စည်းမှ မပျောက်ဘူး...မစိုးရိမ်နဲ့ ”

ကားဆရာလေး ဘရန်ဒီးက ယုံကြည်မှုရှိစွာ ပြောပေမယ့် သူတော့မယုံကြည်ပါ။ လောဘမရှိတဲ့ လူရယ်လို့ လောကမှာ မရှိနိုင်ပါ။ သူ့အိတ်ထဲ လိုသုံးလိုမယ် ငွေငါးသိန်း ထည့်ထားခဲ့သည် ။ ပျောက်သွားလျှင်တော့ သူ့အတွက် လမ်းစရိတ်တွင် ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မည်။ ငွေဆိုတာက သည်းခြေကြိုက်အရာဝတ္ထုတစ်ခု မဟုတ်လား။

“လာပါ...အစ်ကိုရာ...သွားရအောင်”

ဟု ကားဆရာလေးက သူ့ကို ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ပခုံးဖက်ခေါ်သဖြင့် သူ့မှာ နောက်သို့ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ နှင်းတောထဲအဘိုးအို ပျောက်ကွယ်မသွားခင် ခြေရာခံလိုက်လာမိလေသည် ။

“အရင်က ဒီလမ်းတွေက ဂျာမနီရုံးတွေချည်းပဲပေါ့။ အခုတော့ ခရီး

သွားတွေ တည်းခို သွားလာကြလွန်းတော့ လမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဒီရွာကို ခင်ဗျား မကြာခဏ ရောက်ပုံပဲနော်”

“ရောက်ဆို...အစ်ကိုရယ်...ကျွန်တော်က ဒီရွာဇာတိပဲလေ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော်ဆယ်နှစ်သားလောက်ကမှ မြစ်ကြီးနားကို ပြောင်းသွားကြတာ...ပြောင်းတာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြို့ပေါ်ဆေးမြစ်စုံတွေ တက်ရောင်း ရင်းနေဖြစ်သွားတာပါ ”

“ဩော်...ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ဟိုဘကြီးနဲ့ ရင်းနှီးနေတာကိုး”

“’ဒါကြောင့် တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...အစ်ကိုက ကျွန်တော်တို့ တိုင်းရင်းသားတွေအကြောင်း မသိသေးလို့ ပါ။ အဘိုးကြီး...အဘွားကြီးတွေက ရှေးကျတယ်လေ။ သူတို့ တွေရှေ့မှာ သူတို့ ဘာသာစကားနဲ့ မပြောရင် ရေတစ်ခွက်သောက်ဖို့ တောင် မလွယ်ဘူး။ စိတ်ပုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ...လူမှုဆက်ဆံရေးကို နားမလည်တာပါ။ ရှမ်းအဘွားအိုရှေ့ရောက်ရင် ရှမ်းလို တစ်လုံးနှစ်လုံး ပြောလိုက်တာနဲ့ နောက်ပိုင်းကိစ္စအဆင်ပြေပြီ...အဲဒီလိုပဲ ကချင်အဘွားအိုရှေ့ ရောက်ရင်လည်း ကချင်လို တစ်လုံးနှစ်လုံးပြောရင် အိုကေပြီ”

“သူတို့ ကလည်း သူ့အထာနဲ့ သူပဲနော်”

သူပြုံးမိပြန်သည် ။ လူမျိုးကိုချစ်သော အဘိုးအို၊ အဘွားအိုများကို သူ့ရင်ထဲ ချစ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်မိသည် ။ ထို့ကြောင့် ဦးလဂျားဆိုသော အဘိုးအို၏ ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်မှုကို ချစ်မိသွားသလို ခံစားရသည် ။

“ဘကြီးက အသက်သာကြီးတယ်...လမ်းလျှောက်အတော်မြန်တာပဲ

နော်”

သူ အံ့သြရပြန်သည် ။ သူ့လို နှစ်ဆယ်ကျော်လူငယ်တစ်ဦးက အသက်ကို ခန့်မှန်းရခက်သော အဘိုးအိုနောက် လိုက်မမီနိုင်၍ ဖြစ်သည် ။

“အစ်ကိုက ဘာလို့ မလွန်တောင်ကို တက်ချင်ရတာလဲ”

“စပ်စုချင်လို့ ပါ...ကျွန်တော့်အတွက် မလွန်တောင်ဆိုတဲ့ ဝိသေသကအရေးမကြီးပါဘူး... ခင်ဗျားအတွက် မလွန်တောင်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ တောင်တွေထဲက တောင်တစ် တောင်ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ”

“အစ်ကို တစ်ခုခုကို လေ့လာဖို့ ခရီးထွက်လာမှန်း ကျွန်တော်ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပြောပြလို့ ရရင် ကျွန်တော်သိချင်ပါတယ်။ ကူညီချင်လို့ ပါ...အစ်ကို ဘာကိုလေ့လာချင်တာလဲ”

“ရေ၊ မြေသဘာဝ ရာသီဥတု၊ ကာချာ(ယဉ်ကျေးမှု)၊ နေထိုင်မှုပုံစံ၊ တော၊ တောင်၊ သဘာဝပေါက်ပင်...သစ်ခွ...အဲ ဘာကျန်ဦးမလဲကွာ...ရှိတာအကုန်ပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ရိုးသားသော ကားဆရာလေးက ပြုံးပြန်ပြီးနောက် သူ့ကို နားလည်သွား ဟန်နှင့် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး လျှောက်သွားလေသည် ။

သူသည် ကျောပိုးအိတ်ကို တင်းနေအောင် စုကိုင်ပြီး နောက်မှ ခပ်သွက်သွက် လိုက်လေသည် ။

ဇောနှင့် လိုက်နေ၍ လားမသိ၊ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း ချွေးပြန်ချင်လာသလို ခံစားရသည် ။

ခြေသလုံးသို့ နှင်းရည်စက်များ စီးကျနေသော်လည်း အေးသည် ဟု မခံစားရတော့ပါ။ မြက်ဖျားမှ နှင်းရည်စက်များ သည် သူ့ကို ထိခိုက်

မိတိုင်း တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်တတ်လေသည် ။

“အစ်ကို့ကျေးဇူးကြောင့် သတင်းကြီးတဲ့ မလွန်တောင်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ရ တော့မှာ ပေါ့ဗျာ”

ကားဆရာက အမှတ်တမဲ့ ပြောသောစကားဖြစ်သော်လည်း သူ့ရင်ထဲ ထိုစကားက အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်မသွားချေ။

“ဘာလို့ လဲ...ကားဆရာ...အဲ...ဘရန်ဒီးလို့ ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါ့မယ်။ ဘာလို့ လဲ... ဘရန်ဒီး...မလွန်တောင်က ဘယ်လိုသတင်းကြီးတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အနု(အမေ) အမြဲပြောပြတဲ့ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်မို့ မလွန်တောင်ကို ကျွန်တော် ရင်းနှီးနေပါတယ်”

“စုန်းတွေအကြောင်းထင်တယ်...လူတွေက တော်တော်ဖန်တီးပြီး ပြောနိုင်စွမ်းရှိ တယ်နော်...ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာ လဲ...လူခေါင်းပြတ်က အလိုလိုပြန်ဆက်သွားတာတွေ...လူသေ ကောင်ခေါင်းတလားက ရွာအနှံ့ပတ်ပြေးတာတွေ...လူကနေ မီးလုံးဖြစ်တာတွေ...တကယ့် သဘာဝလွန်တွေပဲ။ ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်လို ဆိုရင်တော့ အိပ်စ်မဲန်းတွေပေါ့ကွာ...ဟား...ဟား”

သူက ရယ်စရာစကား ဆိုသော်လည်း ဘရန်ဒီးက မရယ်ဘဲ သူ့ကိုသာ တအံ့တသြစိုက်ကြည့် နေလေသည် ။

ဘရန်ဒီး၏ မျက်လုံးသည် စကားလုံးများ စွာကို ဆိုလေသောကြောင့် သူ့ရယ်သံကိုဆုံးအောင် မဖွင့်ဟနိုင်လိုက်ပေ။

“အဲဒီစုန်းဆိုတာ တကယ်ရှိတယ် အစ်ကို...”

ညာပြောနေပုံမရသော ထိုပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးကြောင့် ရယ်

မိသော ဖြစ်ရပ်အပေါ် အားတုံ့အားနာခံစားရသည် ။

“လူကြားကောင်းအောင် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်လို့ ပြောလိုက်ရပေမယ့် အဲဒါ...ပုံပြင် မဟုတ်ဘူး ... အစ်ကို...တကယ့်ဖြစ်ရပ်။ ကျွန်တော့်အန(အမေ)နဲ့ အဝ(အဖေ) တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ...တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေ”

သူ မှ ငတက်သွားသည် ။ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိနိုင်တော့ပါ။ မယုံဘူးပြောပြန်လျှင်လည်း တစ်ဖက်သားကို စော်ကားရာကျလိမ့်မည်။ ယုံတယ်လို့ လည်း မုသားမသုံးချင်တာ အမှန်ပါ။

“ယုံကြည်ချင်လောက်အောင် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ယုံရလောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တကယ်ပါလို့ စိတ်ထဲစွဲမှတ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုး စိတ်ပညာမှာ ရှိတယ် ဘရန်ဒီး”

“ခေတ်က တိုးတက်လာတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါ အစ်ကို...ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုစကားပြော နေပါတယ်ဆိုတာကို မှတ်တမ်းလုပ်မထားခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ မြေးတွေလက်ထက်မှာ ဒီအချိန်ဟာ ယုံတမ်းပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားမှာ ဧကန်ပဲ...အစ်ကို”

ဘရန်ဒီးသည် သူ့ကို စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ ဦးလျှားနောက်ကို သာ ခပ်သွက်သွက် လိုက်သွားလေသည် ။

ဘာလဲ...ဘရန်ဒီးက သူ့ကိုအနိုင်ပိုင်းပြီး ထွက်သွားတာလား။ ရင်ထဲမခံချိမခံသာ ဖြစ်ရပါသည် ။ ထိုစိတ်ကြောင့် စုန်းကဝေတွေ တကယ်မရှိပါဘူးဆိုသည့် သက်သေကို ဘရန်ဒီးသိအောင် ပြချင်သည် ။ အယုံလွယ်သောစိတ်တွေကို ခေတ်အမြင်နှင့် ဆုံးမချင်သည် ။

ထို့ကြောင့် ပုံပြင်ထဲမှာ ပါသော လရူးရှနော်ရွာကို မရောက်အရော

က်သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည် ။

ပုံပြင်ထဲမှ တည်နေရာအရဆိုပါက လရူးရှနော်ရွာသည် မလွန်တောင်ပေါ်မှ ကြည့်ပါက လှမ်းမြင်နေရသည် ဟု ဆိုသည် ။

သို့သော် ယခုလို မြူတွေဆိုင်းနေပုံနှင့် လရူးရှနော်ရွာကို တွေ့ရပုံမလား...။

ရန်ကုန်သားမို့ တောင်ကို တိုင်းရင်းသားတွေလောက် မတက်နိုင်သော်လည်း အလျှော့မပေး စတမ်းပင် အမီလိုက်နေမိသည် ။ တောင်ပေါ်ရောက် လာလေ အအေးပို လာလေဟု ခံစားရသည် ။

စောစောက ခပ်စို့စို့ ဖြစ်ချင်နေသော ချွေးများ ပြန်လည်ငုပ်လျှိုးသွားသောကြောင့် လားမသိ စိမ့်တိမ့်တိမ့် ခံစားရသည် ။ မောဟိုက်လာသလို ဒူးတွေလည်း နာစပြုလာသည် ။ ခါးတွေလည်း ညောင်းစပြုလာသည် ။

နားကြဦးစို့ဟု ပြောလျှင် သိက္ခာကျလေမည်မို့ ရှိသမျှအားတို့ ကို စုစည်းပြီး အသံတိတ်လိုက် လာမိသည် ။

လေးနာရီမှ လျှောက်ပြီးသောအခါ ဦးလဂျားက ခရီးကို ရပ်တန့်ပြီး ထင်းခြောက်များကို ဆွဲကာ မီးဖိုလေသည် ။

သူနှင့် ဘရန်ဒီးမှာ မောဟိုက်နေသောကြောင့် ဦးလဂျားကို မကူညီနိုင်ကြပါ။ ဦးလဂျား ကလည်း သူတို့ အကူအညီကို မျှော်လင့်နေပုံမရချေ။

ရှိသမျှထင်းခြောက်တွေကို ဖြစ်သလိုစုစည်းပြီး သစ်ရွက်ခြောက်အချို့နှင့် မီးဖိုလေသည် ။

“မကြာခင် မြူတွေ ဆိုင်းလာလိမ့်မယ်။ ငါတို့ ဒီမှာ ခဏနားမှ ဖြစ်မယ်”

ဦးလျားစကားကို ယုံရခက်သည် ။ လက်မှ နာရီကို ငုံကြည့်လိုက်သောအခါ ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ ဖြစ်သည် ။ ရန်ကုန်မှာ သာဆိုပါက ဒီအချိန်ဆို နေပူရှိန်ခပ်ပြင်း ပြင်းဖြစ်နေလိမ့်မည်။

သို့သော် မြစ်ကြီးနား၌ သုံးရက်မျှနေဖူးခဲ့သောကြောင့် ကချင်မြေ၌ နေအထွက်နောက်ကျခြင်းကို သိနေ၏။ နေအထွက်နောက်ကျခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ မြူနှင်းတွေ ဝေဆိုင်းနေသောကြောင့် နေက နှင်းထုကို ဖောက်ထွင်းရ၍ အချိန်အနည်းငယ်ကြန့်ကြာသွားခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူမှတ်သားထားသလောက်ဆိုပါက ရှစ်နာရီဆို နေအပူရှိန်ကောင်းကောင်း ရပြီ ဖြစ်၏။ ဒီနေ့တော့ မိုးအုံလို့ များ လား...။

“အခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာရောက်နေတာလဲ ဘကြီး...မလွန်တောင်ပေါ်တက်နေ တာလား”

“ဒါ...မလွန်တောင် မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီတစ်တောင်ကျော်ပြီးရင် နောက်တစ် တောင်တက်ရမယ်။ အဲဒါမှ မလွန်တောင်ပဲ”

“ဝေးလိုက်တာ...။ အဲဒီလောက်ဝေးလံခေါင်သီတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်လို လူတွေက ရွာဖွဲ့ပြီး နေထိုင်ကြပါလိမ့်။

ကားလမ်းပေါက်နေပြီဆိုသည့် ကားဖြင့် လာရချည်သေးရဲ့ ...အခုတော့ ကားလမ်းမပြောနှင့် ...လူသွားလမ်းပင် ပြောင်နေအောင်မရှိ၍ နှင်းရည်စိုထားတဲ့ မြက်ပင်များကြား တိုးဝှေ့လာရ၍ ဂျင်း ဘောင်းဘီ အောက်နားစများမှာ နှင်းရည်တို့ မင်းမူနေပြီ ဖြစ်၏။

“ကဲ...မင်းတို့ ဒီမှာ ခဏနေကြဦး...ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်မသွားပါနဲ့ ၊ မြူတွေထူလာရင် လမ်းပျောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုပြီး အဘိုးအိုဦးလျားက ဓားတစ်ချောင်းကို ခါးကြားထိုးကာ

မြူနှင်းများကြားထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည် ။

“ကျွန်တော်တို့ ကိုတော့ လမ်းပျောက်မှာ စိုးရိမ်တယ်။ အခုဘကြီးက ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

“စားသောက်ဖို့ တစ်ခုခုသွားရှာတာနေမှာ ပေါ့ အစ်ကိုရာ...ကျွန်တော့်အဝပြောဖူးတာတော့ ရှဝါးရွာသားတွေက တောထဲသွားရင် များတစ်ချောင်းခါးထိုးထားရုံနဲ့ မငတ်တော့ဘူးတဲ့ ”

“ဘာလို့ လဲ”

“အနည်းဆုံး ရေကြက်တစ်ကောင်တော့ ဖမ်းနိုင်တယ်လေ”

သူပြုံးမိပြန်သည် ။ သဘောကျသွား၍ ဖြစ်သည် ။

မသိလျှင် စာအုပ်ထဲမှ အကြောင်းအရာကို ဘရန်ဒီးကျက်မှတ်ပြီး နှုတ်တိုက် ရွတ်ပြနေသည် ဟု ထင်ရသည် ။

စာအုပ်ထဲ၌ လည်း လရူးရှနော်ရွာသားများက ထိုသို့ပြုမူနေထိုင်မှုမျိုးရှိသည် ။ တောလိုက်သည် ။ စပါးစိုက်သည် ။ ရလာသော စပါးကို စက်နှင့် မကြိတ်ခွဲပါဘဲ မောင်းဆုံထဲထည့်ကာ ထောင်းပြီး ဆန်ရသည် ။ ရလာသောဆန်ကိုမှ ဆန်ကွဲနှင့် ဆန်စေ့ ခွဲခြားသည် ။

ဆန်ကွဲကို ဆန်မုန့်ထောင်းပြီး မုန့်လုပ်စားကြပြီး ဆန်ကိုတော့ ထမင်းချက်စားကြသည် ။ ဆားရှားသော ရွာငယ်လေးဖြစ်သည် ။ ဈေးမရှိသော ရွာလည်း ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် ဤသို့ မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးသောနေရာတွင် ဘယ်လိုရှင်သန်နေထိုင် ကြသလဲဆိုတာကို သူသိချင်လွန်းလှပါသည် ။

“ဘရန်ဒီး...ခင်ဗျား...လရူးရှနော်ရွာဆိုတာ ကြားဖူးသလား”

“လရူးရှနော်...ဟုတ်လား”

ဘရန်ဒီးသည် အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားသည် ။

ထင်းခြောက်တစ်ချောင်းကို ဆွဲယူပြီး မီးဖိုထဲထိုးဆိုက်နေ၏။ ဘရန်ဒီး၏ လုပ်ကိုင်ပုံမှာ တွေးနေသူတစ်ဦးအသွင်ဆောင်သည် ။

“မကြားဖူးဘူးဗျ...အစ်ကိုက အဲဒီရွာကို သွားချင်လို့ လား”

သူပြုံးမိသည် ။ မသေချာသောကိစ္စတစ်ခုကိုလည်း အသေအချာသိလိုက်ရပြီ ဖြစ်၏။

လရူးရှနော်သည် စာရေးသူ၏ အာဘော်သက်သက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာ သေချာသွားပါသည် ။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ...မေးကြည့်ရုံသက်သက်ပါ”

“အစ်ကို သိချင်တယ်ဆိုရင် ဘကြီးကို မေးလိုက်ပါလား။ ဘကြီးကတော့ တော်တော်လေး ဗဟု သုတပြည့်စုံပါတယ်”

“ဘကြီးက အံ့ဩတော့ အံ့ဩစရာပဲနော်။ သူနည်းနည်းမှ မောပုံမရဘူး။

“အလေ့အကျင့်ရနေလို့ နေမှာ ပါ...ဘကြီးကို အစ်ကိုသတိထားမိရဲ့လား။ ဘကြီးက ဖိနပ်မစီး ဘူးလေ”

“ဟုတ်လို့ လား...ဒီမှာ တွေက ဒီလောက်ထိကရုံးဆူးတွေပေါနေတာ ဖိနပ်မစီးရင် ခြေထောက် ပေါက်သွားမှာ ပေါ့”

“ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံရင် အစ်ကို...ဘကြီးကို သတိထားကြည့်လိုက်...ဟော...ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ဟု ဘရန်ဒီးက ပြောသဖြင့် သူကလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ငှက်သေတစ်ကောင်ကို ခြေထောက်မှ စုကိုင်လာသော ဘကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သူ အံ့ဩသွားသည် ။

ဘကြီးထွက်သွားတာ နာရီဝက်ပင်မပြည့်လိုက်ပါဘဲ ငှက်တစ်ကောင်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဖမ်းလာနိုင်တာလဲ။

ဘကြီးသည် သူတို့ ထံသို့ ဣန္ဒြေရရလျှောက် လာလေသည် ။ ဘရန်ဒီးပြောမှ ဘကြီး၏ ခြေထောက်ကို သူ သတိထားကြည့်မိသည် ။ မှန်ပါ၏။ ဘကြီး ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မရှိပါ။

သူအံ့ဩမိသည် ။ ခြေထောက်မနာဘူးလား။

အဘိုးအို ဦးလျှားအား တအံ့တသြ ကြည့်နေသော သူမျက်လုံးများကို ဘရန်ဒီးက သဘောပေါက်၍ လားမသိ ပြုံးစိစိလုပ်နေသည် ။

သို့သော် ဦးလျှားမှာ မူ လောကတွင် တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့် အလား ငှက်တစ်ကောင်ကို အမွေးစနုတ်လေသည် ။

တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ငှက်အမွေးနုတ်ခြင်းကို ပထမဆုံးမြင်ဖူးသည် မို့ လက်စွဲတော် ကင်မရာလေးဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် မှတ်တမ်းတင်မိပါသည် ။

အလင်းအမှောင်ကို ညှိကာ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ရိုက်ယူလိုက်သော အခါ စိတ်ကြိုက်ဓာတ်ပုံ များကို ရရှိလေ၏။

ဓာတ်ပုံရိုက်နေရင်းပင် မြူတွေက ပို၍ ထူထဲလာသောအခါ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပို၍ အာရုံစိုက်မိလာသည် ။

“ဘာလို့ လဲ...နေ့ခင်းဘက်ရောက်မှ မြူက ဘာလို့ ဒီလောက်ထူထဲ

လာရတာလဲ”

“တောင်ပေါ်မှာ နေ့ခင်းဘက်ကြီးမြူထူလာတာ မဆန်းပါဘူး အစ်ကို ရယ်...မြူထူနေတုန်း မိုးရွာတာလည်း မဆန်းဘူး။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပဲလေ”

သူ့စိတ်ကို ဘရန်ဒီးက သိနေ၍ ဖြစ်သည် ။ မေးခွန်းပင်မထုတ်လိုက်ရဘဲ အဖြေတန်းပေး၏။

“ဘကြီးက နက္ခတ်ပညာတတ်ပုံရတယ်နော်”

“ဒါတွေ ငါမတတ်ပါဘူး။ မျက်စိမှိတ်ပြီး လေရူးကြည့်လိုက်တာပါ။ တိုက်လေက တောင်ပေါ်ရောက်လေ အေး လာလေပဲလေ။ ပြီးတော့ ခါချဉ်ကောင်တွေ မြေကျင်းထဲက ထွက်မလာတာကို ကြည့်ပါလား။ ဒါကြောင့် မြူထူတော့မယ်လို့ ငါ ခန့်မှန်းမိတာပါ”

ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲ လူထက် တိရစ္ဆာန်တွေက ပိုသတိပြုမိသည် ဆိုတာ သူမေ့သွားမိခဲ့သည် ။

“ဒါနဲ့ ဒါက ဘာငှက်လဲ ဘကြီး”

“ငှက် မဟုတ်ဘူး ဟော့...ရေကြက်လို့ ခေါ်တယ်။ ဆောင်းတွင်းဆို ဒီလိုရေကြက်က ဖမ်းရမခက်ပါဘူး”

ဦးလဂျားသည် အမွေးနုတ်လိုက်၊ အမွေးနုများကို မီးမြှိုက်လိုက်ဖြင့် မကြာခင်မှာ ပင် ရေကြက်အမွေးများ သည် မြက်ဖုတ်ပေါ်အပုံလိုက် ဖြစ်သွားတော့၏။

ထိုအခါမှ ဦးလဂျားက ထိုရေကြက်ကို ဗိုက်ခွဲသန့်စင်ကာ ခေါင်းမှ ဖင်အထိ တံစို့နှင့် တိုးလျှိုပေါက်ထိုး ကင်လိုက်သည် ။

သွေးသံရဲရဲနှင့် မို့ ပြုလုပ်ချိန်က ရွံစရာကောင်းခဲ့သော်လည်း အသား

ကျက်၍ ရနံ့သင်းလာ သောအခါ စားချင်စရာကောင်းလှသည် မှာ အမှန်ပါ။

ထိုင်ကသားကျက်သောအခါ ဦးလျားက ငှက်ပေါင်ခြမ်းသားကို အရွက်ကလေးနှင့် ထုပ်ကာ သစ်ငှတ်တိုပေါ်တင်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုပြောဆိုလေသည် ။

“ဘရန်ဒီး...ဘကြီးက ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“တောစောင့်နတ်တွေကို ပူဇော်နေတာပါ။ ဒီနေရာတွေက တောကြမ်းတယ်လေ...မပူဇော်ဘဲ စားရင် နတ်ကိုင်တတ်တယ်”

ထိုစကားလုံးက သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်စေတာတော့ အမှန်ပါ။ သို့သော် ရိုးရာမို့ ဘာမှ ထပ်မပြောလိုတော့၍ ငြိမ်နေလိုက်သည် ။ သူကတော့ လူငယ်တစ်ဦးမို့ နတ်တွေဘာတွေ အယုံအကြည်မရှိတာ အမှန်ပါ ။

ဦးလျားက နတ်များကို ပူဇော်ပြီးသည့် အချိန်တွင် သူတို့ ထံသို့ လျှောက် လာပြီး ကင်ထားသော ရေကြက်သားကို သုံးပိုင်းပိုင်းပြီး သူ့ထံ တစ်ပိုင်း၊ ဘရန်ဒီးထံ တစ်ပိုင်းပေးသည် ။

“ဆာတဲ့ အချိန် စားပေါ့...ကဲ...ငါတို့ ခရီးဆက်ရအောင်”

ဟု ဆိုပြီး မြေကြီးပေါ်စိုက်ထားသော ဓားကို ဆွဲနုတ်ကာ ထွက်သွားပြန်သည် ။

ဘယ်လိုလူလဲ...။ ဘာကြောင့် အဲဒီလို တုံးတိတိနိုင်ရတာလဲ။ ဆာရင် စားလို့ ပြောပြီး စားချိန်မပေးဘဲ ခရီးဆက်သွားတာက ဘာသဘောလဲ ။ လမ်းသွားရင်းစားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား။

လမ်းလျှောက်ရင်း အစားမစားတတ်တာ အမှန်ပါ။ အသက်နှစ်ဆယ်

ကျော်ကာလတစ် လျှောက် ဘယ်တုန်းကမှ လမ်းလျှောက်ရင်း အစားမ စားခဲ့ဖူးပါ။

“မြန်မြန်လျှောက်ပါ...ခဏနေရင် နှင်းတွေ မိုးရွာသလိုကျလာတော့ မယ်...နားစရာနေရာ ရှာမှ ဖြစ်မယ်”

တိုင်းရင်းသားသံဝဲလွန်း၍ ထိုစကားကို သူက မြန်မာလိုပြန်စဉ်းစား မှ နားလည်လိုက်သည် ။ ဗမာစကားကို ကြိုးစားပြီးပြောနေသောကြော င့် သူသိအောင်ပြောမှန်း သူရိပ်မိသည် ။

“နေထွက်ရမယ့်အချိန်တောင် ကျော်နေပြီနော်”

“ဒါက တောင်တန်းတွေကြားလေ...မြေပြန့်မှ မဟုတ်တာ”

ကားဆရာလေးဘရန်ဒီး စကားအဖြစ်ရုံသာပြောပြီး အဘိုးအိုနော က်မှ မပြေးရုံတမယ် လိုက်နေသဖြင့် သူပါကမူးရှူးတိုးလိုက်မိလေသည် ။ အဘိုးအိုနောက်ပြေးလိုက်နေရင်းပင် သူ့ခြေ လှမ်းတွေက လေးပင်လာ သည် ဟု ထင်ရသည် ။

နှင်းရည်တို့ ဖြင့် စိုထိုင်းနေသော မြေကြီးသည် ပို၍ အေးလာသလို ခံ စားမိ၏။

နှင်းထုသည် လည်း ပို၍ သိပ်သည်းလာသည် ဟု ထင်သည် ။ ရှေ့ဆ ယ်ပေခန့်မှ မြင်ကွင်းပင် မသဲကွဲချင်တော့ပါ။

“ရာသီဥတုက အပြောင်းအလဲမြန်လိုက်တာနော်”

“ရေခဲတောင်ပေါ်မှာ ဆို ပိုဆိုးတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

“ဒီနေရာက ရေခဲတောင်နဲ့ နီးလို့ လား”

“မနီးပါဘူး...ဒါပေမဲ့ တောင်ပေါ်ရဲ့ ရာသီဥတုက ဒီအတိုင်းပဲလေ။ ဒီ

လိုတောင်တန်း တွေကြားမှာ ခုလိုဆောင်းတွင်းဆို နေမြင်ရတဲ့ နေ့က ခ
ပ်ရှားရှားပါ။ နှင်းတွေနဲ့ အတူ နှင်းမိုးမရွာပါစေ နဲ့ လို့ ပဲ ဆုတောင်းနေရ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ ဆုတောင်းပြည့်တော့မယ် မထင်ပါဘူး”

သူ လန့်သွားသည် ။ ရိုးရိုးကျတဲ့ နှင်းရည်လေးက မြက်ပင်တွင် တွ
ယ်ငြိပြီး ထိုမြက်ကို နင်းမိချိန်တိုင်း နှင်းရည်နှင့် ထိမိသည့် ခြေသလုံးမှ
အေးအေးသွားသည့် ဒဏ်ကို သူကြိတ်မှိတ် သည်းခံနေရသည် ဖြစ်၏။
နှင်းမိုးဆိုပါလား။

ထီးမပါ...မိုးကာအင်္ကျီဝတ်မထားတဲ့ အဖြစ်နဲ့ ဆို တစ်ကိုယ်လုံးရေရွဲ
မှာ သေချာသည် ။ ရေစိုအဝတ်နှင့် ဤဆောင်းလေကို သူဘယ်လိုအန်
တုရင်ဆိုင်ရမလဲ။

“ဟင်...ဘကြီး...ဘကြီး...ဘယ်ပျောက်သွားပြီလဲ”

သွားနေရင်းပင် မြူများ သည် ဝေ့ဆိုင်း လာလေသည် ။ ထို့ကြောင့်
ရှေ့မှ ဦးဆောင်နေသော အဘိုးအိုသည် သူတို့ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ချင်းမ
လှ ပျောက်သွားလေ၏။

“ဘကြီး...ဘကြီး”

ဘရန်ဒီး၏ အသံသည် တစ်တောင်လုံး ညံသွားသောကြောင့် ပဲ့တင်
သံပင် ဟိန်းပြီးထွက်လာ လေသည် ။

“ဟော့...ဘရန်ဒီး...ငါ ဒီမှာ ကွ...မင်းတို့ ရှေ့မှာ ပဲ ရှိတယ်။ လာ...သ
တိလည်း ထားဦး... ဒီတောင်ကတုံးက နှင်းစိုလို့ ရွဲနေပြီ...ချော်လဲကုန်မ
ယ်”

အဘိုးအို၏ အသံကို ကြားရတော့မှ သက်ပြင်းချမိသည် ။

ဤလမ်းပြအဘိုးအိုသာမရှိလျှင် ဆိုင်းနေသောမြူနှင့် သူတို့ ရဲ့ ဘဝ

က ပါသွားနိုင်သည် ။ တစ်သက်လုံး တောထဲတောင်ထဲ လမ်းပျောက်နေတော့မှာ ပဲဆိုသည့် အသိကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ငယ်ထိပ်ထိ ဆောင့်တက်ခဲ့ရသည် မှာ အမှန်ပါ။

“သတိထားပြီးလာကြဟေ့...မလွန်တောင်နဲ့ သိပ်ကိုနီးနေပြီ။ ဘေးမှာ ချောက်ကြီးရှိတယ်။ ကျသွားရင်တော့ မလွယ်ဘူးပဲ”

အဘိုးအိုပြောချ သာ ချောက်ရှိမှန်းသိရသော်လည်း ထိုချောက်ဆိုတာကို မမြင်ရပေ။ သူ့အဖြစ်က မျက်ကန်းတစ်ယောက်နှင့် တူသည် ။ တောထဲရောက်နေမှန်းသိသော်လည်း သစ်ပင်ကို မမြင်ရပေ။ မြူတွေသာ ကြီးစိုးနေ၏။ မြင်မြင်သမျှ ဖြူဖြူသဏ္ဌာန်ချည်းမို့ ကြောက်စိတ်ကရင်ထဲတွင် ပျံ့နှံ့၍ နေလေသည် ။ ထိုစဉ်...

“ဝေါ...”

တိုက်ခတ်လာသောလေထုကြောင့် ဇစ်ပွင့်နေသော ရင်ဘတ်ကို ဆွဲမိလိုက်သည် ။ လမ်းလျှောက်ရင်း ဇစ်ကို တပ်လိုက်သောကြောင့် သိပ်သည်းဆများ သော မြေလွှာကျောက်သားပေါ်မှ ရေညှိအရိုအရွဲများ သည် ...

“အ...အား...အား”

ဟန်ချက်ပျက်သွားသော ကိုယ်ဟန်ကို မထိန်းနိုင်တော့ပေ။ အေးခဲနေသောကြောင့် ခြေလက်များမှ ထုံကျဉ်၍ နေပြီ ဖြစ်၏။

“အား...”

ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြစ်နေသော ကိုယ်ကို ထောင်မတ်ရန် တစ်ဖက်မှ သစ်ကိုင်းကို ဆွဲမိဆွဲရာ ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ကလစ်...”

သူ့အော်သံသည် တောင်နံရံတစ်လျှောက် ပဲ့တင်ထပ်သွားလေ၏။ နောက်ဆုံး သူသိလိုက်သည် က သူတောင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားသည် ဆိုတာပဲ ဖြစ်၏။

*